

únor 2004

[Uvod Rady Masopust](#) [Blahopřejeme](#) [Minigalerie](#) [Minigalerie](#) [Největší zázrak](#) [Zemřeli](#) [Minutové nesmysly](#) [Mše](#) [Děkujeme](#)

Milí přátelé,

remember, you are dust, and to dust you will return. Tato slova uslyšíme na Popeleční středu 25. února. Zahájíme tím čtyřicetidenní postní období. Znovu se nám nabídne doba na zamyšlení nad svým životem, nad svou vírou a vztahem k Pánu Bohu. Přeji Vám požehnané prožití doby postní.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

<p>Pomni člověče, že jsi prach, jak sis nic nepřines na svět v to slzavé údolí tak si nic nevezmeš nazpět až smrt život přebolí vždyť jsi člověče zem a prach.</p>	<p>Vesmír pomine, klesne v prach, tělo se do země vrátí, dutě lká dunění hrud. Starce i jinocha sklátí dotykem kouzelný prut. Tvůrce pokyne, bleskne v tmách.</p>
<p>Že jsi, člověče, pouhý prach? S tělem ti Pán duši skloubil, určil ji k svým věčným hrám, tesal, sklenul ji a hloubil na Ducha svatého chrám. Nejsi člověče pouhý prach.</p>	<p>Proč jsi, člověče, bláto prach? Měchem pýchy zadul d'ábel, chtíč vysušil tělo v prach, pak ti stavět kynul Bábel, čnít měl až do nebe, ach! Hřích si tě vleče v mrákotách!</p>
<p>Bij si do čela syp si prach, neskládej naději v hlínu! Křehký je života stvol, viz jej již dnes v hrobu klínu, co chce Bůh, ochotně vol vždyť jsi z popela, vždyť jsi prach.</p>	

Báseň „Popelec“ napsal dominikán Br. Patrik Kužela ve věznici 22. února 1941 brzy po svém zatčení gestapem. Báseň se podařilo propašovat ven z vězení. On sám pak zemřel v Osvětimi roku 1942.

Rady zkušeného d'ábla C.S. Lewis

Tato kniha je pravděpodobně nejslavnější knihou C. S. Lewise. Je to vtípný i moudrý rozbor silných i slabých stránek povahy křesťana, jak o nich píše zkušený d'ábel Zmarchrob svému mladému synovci Tasemníkovi.

Poznámka: Nepřítel = Bůh, Otec v Hlubinách = Ďábel, Pacient = člověk, kterého má Tasemník přivést do pekla

21. kapitola

Můj drahý Tasemníku,

máš pravdu. V období sexuálního pokoušení můžeš skvěle zaútočit i na pacientovu podrážděnost. Dokonce to může být i hlavní útok, pokud on ho bude považovat za vedlejší. Ale i zde (jako ostatně vždycky) se připrav k útoku na jeho morálku tím, že mu zatemníš rozum.

Člověka nerozzlobí pouhé neštěstí; rozzlobí ho to neštěstí, které on považuje za křivdu. A křivdu cítí, když má pocit, že přichází o něco, nač má zákonný nárok. Z toho plyne, že čím více bude Tvůj pacient od života požadovat, tím častěji bude cítit křivdu a tedy i podráždění. Jistě sis už všiml, že nic ho tak snadno nerozzlobí, jako když ho někdo nečekaně připraví o tu chvíli, o které si myslel, že jí má jen pro sebe. Rozhněvá ho třeba nečekaný návštěvník (když se těšil na klidný večer) nebo hovorná žena jeho přítele (která se objeví, když se těšil na rozhovor s ním samotným). On teď ještě není tolik nelaskavý nebo líný a takové drobnosti samy o sobě jeho společenské chování příliš nezatěžují. Hněvá se, protože si myslí, že jeho čas patří jen jemu, a cítí, že ho o něj někdo okrádá. Musíš v něm tedy pečlivě pěstovat ten podivný předpoklad, že „Můj čas patří mně“. Ať má pocit, že každý den zahajuje jako zákonný majitel čtyřadvaceti hodin. Ať pocituje jako bolestnou daň tu jejich část, kterou musí dávat svému zaměstnavateli, a ať za štědrý dar považuje tu další část, kterou vyměřuje na své náboženské povinnosti. Ale nikdy nesmí pochybovat o tom, že ten celek, z něhož se to odečítá, on jakýmsi tajemným způsobem získal už při narození.

Je to delikátní úkol. Pacient by měl předpokládat něco tak absurdního, že ani my bychom to nedokázali sebedméně obhájit, kdyby o tom začal pochybovat. Vždyť on nedokáže vytvořit ani zachovat ani jediný okamžik; všechno dostává jako dar. To už by si také mohl myslet, že mu patří Slunce a Měsíc. Mimoto by teoreticky měl zcela sloužit Nepříteli, a kdyby se před ním Nepřítel objevil v tělesné podobě a požádal ho, aby Mu cele sloužil jen jediný den, neodmítl by to. Velice by se mu ulevilo, kdyby ten den nemusel dělat nic těžšího, než poslouchat řeči jedné hloupé ženské, a byl by skoro až zklamán, kdyby mu Nepřítel řekl: „Teď můžeš jít a půl hodiny se bavit.“ A pokud se nad tímto svým předpokladem zamyslí, dokonce i on si musí uvědomit, že v takové situaci je doopravdy každý den. Když Ti tedy radím, abys ten předpoklad v jeho mysli chránil, rozhodně tím nemyslím, abys mu dodával argumenty v jeho prospěch. Žádné nejsou. Máš čistě negativní úkol: ať se nad tím nikdy nezamýšlí. Zatemni mu rozum a uprostřed té temnoty by měl nízkým nezkoumán ležet ten tichý a účinný pocit, že jeho Čas patří pouze jemu.

Stále ho podporuj v tom pocitu, že mu něco patří. Lidé si dělají nároky na něco, co zní stejně směšně v Nebi i v Pekle; k tomu je musíme neustále pobízet. Velká část moderního odporu k cudnosti pochází z toho, že lidé věří, že jim jejich těla patří – ony rozsáhlé a nebezpečné statky pulzující tou energií, která stvořila Vesmír, těla, v nichž se ocitli, aniž se jich někdo ptal, a z nichž jsou vyhnáni, když se to Jinému líbí! Je to asi tak, jako by nějakému princátku dal jeho otec z lásky titul vládce nad nějakou velkou provincií, kterou ve skutečnosti spravují moudří rádcové, a to dítě by si začalo myslet, že mu města, lesy a pole skutečně patří úplně stejně jako kostky na podlaze jeho dětského pokoje.

Tento pocit vlastnictví v nich vytváříme nejen pýchou, ale i tím, že je mateme. Učíme je nerozlišovat mezi různými významy přivlastňovacího zájmena – mezi těmi jemně odstupňovanými rozdíly, které směřují od „mých bot“ přes „mého psa“, „mého sluhu“, „mou ženu“, „mého otce“, „mého učitele“ a „mou vlast“ až k „mému Bohu“. Dokážeme je naučit, aby „můj medvídek“ neznamenal toho starého adresáta citu, ke kterému cítí dítě zvláštní vztah (protože právě to je naučí Nepřítel, pokud si nedáme pozor), ale „ten

medvěd, kterého můžu roztrhat na kousky, když budu chtít“. A na opačném konci stupnice jsme lidi naučili říkat „můj Bůh“ ve smyslu, který se skoro neliší od „mých bot“ a znamená „Bůh, který mi něco dluží za mé vzorné služby a kterého ve svých řečech využívám – Bůh, u kterého jsem si pojistil teplé místečko.“

A přitom je legrační, že žádný člověk nemůže o ničem říci „moje“ v plně majetnickém smyslu. Na konci všeho buď Náš Otec nebo Nepřítel řekne „můj“ o každé věci, která existuje, a obzvlášť o každém člověku. Však lidé nakonec zjistí, komu doopravdy patří jejich čas, jejich duše a jejich těla – rozhodně ale ne jim samotným, ať se stane cokoli! V současnosti Nepřítel všechno označuje slovem „moje“ z toho pedantského a právně formalistického důvodu, že On to stvořil; naproti tomu Náš Otec doufá, že nakonec on sám řekne „moje“ o všech věcech z mnohem realističtějšího a dynamičtějšího důvodu – proto, že si je vybojuje.

Líbá Tě Tvůj strýc Zmarchrob

Krajanská rodina u Panny Marie Karmelské v Astorii, NYC

Pořádá v neděli 15. února (februara) po mši svaté v hale naproti kostelu

MASOPUSTNÍ ZÁBAVU

Obědy se vydávají od 12 hodin

Později odpoledne párky , klobásy, káva, čaj a další speciality

Od 1.00 do 6.00 hraje

KRAJANSKÁ HUDBA KONTAKTY

pod vedením Jozefa Juráši s repertoárem českých a slovenských písní.

Vstupné \$ 5.00, děti zdarma

PŘIJĎTE SE POBAVIT A PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE A ZNÁMÉ !

Blahopřejeme k narozeninám

Pestrý život prožil František Rychek, který by se měl 13. února dožít 88 let. V roce 1949 opustil republiku, krátce pobyl u strýce ve Vídni, 8 let žil v Austrálii, pak v Kanadě a od roku 1960 žije v Kalifornii. Oženil se v Kanadě s Jihoslovankou Ivkou, která v roce 1987 v CA zemřela a tak si šel „vybrat“ ženu na Valašsko, do Vsetína, kde byl za války ve Zbrojovce zaměstnán. S druhou ženou Věrou, která byla vdovou, žije v CA již 15 let, ale každým rokem odlétají na 5 měsíců do vlasti. Frank pozval do Kalifornie 88 osob, příbuzných, přátel, na dobu 4 až 6 týdnů. Zaplatil jim cestu a ukázal krásy Kalifornie, od L.A. po San Francisco. Celkem čítá jeho rodina 115 osob, které finančně podporuje.

Když někomu vypráví svůj život, neopomene dodat: „Já jsem na tomto světě nic nezařídil, nic neudělal, všechno mně připravil můj Svořitel.“ Je věřícím bez výhrad. Věra R.

Minigalerie krajanů

Hned první den, který jsem prožil ve Spojených státech, jsem byl pozván na oběd, tehdy spolu s mým předchůdcem Jindřichem Kotvrdou, k manželům Sikorjakovým. Vyrůstlo mezi námi velké přátelství, kterého si velmi vážím. Ostatně celá komunita v Astorii mi svým přátelstvím, zvláště v prvních letech, velmi pomáhala. Paní Anna Sikorjaková bude oslavovat 22. února své třicáté narozeniny. Do USA přišla, když jí bylo osmnáct a musela se probíjet životem úplně jinak, než jak byla zvyklá doma. Patří do nejmladší „kategorie“ krajanů a při této příležitosti jsem ji požádal o rozhovor.

Aničko, odkud pochází tvoje rodina?

Narodila jsem se ve Staré Lubovni. Byla jsem první dítě. Pak se ještě narodili sourozenci Žaneta a Slavo, jsou dvojčata. Tatínek Rudolf Kralevič je technikem, pracuje jako stavební dozor ve školství. Maminka Magdaléna je povoláním technička.

Co bys řekla o své rodině?

Jsem pyšná na svoji rodinu. Na prostředí, ve kterém jsem vyrůstala. Rodiče, jak bych to jenom řekla, udělali „good job“. Nikdy jsme neměli v rodině velké konflikty, rodiče nás velmi pěkně vychovávali a vedli k víře. Nikdy jsem neměla strach něco povědět rodičům, nebo chuť něco zatajit. Vzájemně jsme si důvěřovali a společně jsme řešili problémy. Jsem jim vděčná za překrásné dětství.

Čím jsi chtěla být?

Od malička jsem chtěla být učitelkou. V papírech jsem ale měla poznámku, že jsem navštěvovala náboženství, na pedagogickou školu jsem nemohla. Dostala jsem se ale na gymnázium a můj sen se mi splnil, učila jsem jeden rok matematiku, pátý ročník. Hlásila jsem se na pedagogickou fakultu, ale nedostala jsem se tam. O prázdninách jsem proto odjela do USA, s tím, že se tam naučím jazyk a poznám velkou zemi.

Co na to říkali rodiče?

Otec mě podporoval ale maminka měla trošku obavy, strach. Tvrdila, že rodina má být pohromadě a když odejdu, že se už nevrátím. V duchu asi tušila, že se nevrátím.

Jaký byl tvůj první pocit na novém kontinentě?

Byla jsem velmi šťastná a cítila jsem se svobodná. I když jsem tu skoro nikoho neměla a doma jsme dělali všechno dohromady, společné dovolené, výlety atd. Slovo Amerika pro mě znamenalo něco velikého. První noc jsem ani nespala a v noci jsem se probouzela, chodila jsem se dívat z okna ven a divila se, že i po půlnoci auta pořád jezdí po dálnici. Říkala jsem si „wow“ - tak to je New York.

Jak jsi se seznámila s Milanem, svým budoucím manželem?

S Milanem jsem se znali už dříve. Byl to on, kdo mně tu sehnal práci a ubytování. Později jsem se skamarádili, začali jsme spolu chodit, a pak jsme se vzali. Máme dvě děti: Brendana a Dennise.

Měla jsi krizi, že jsi se chtěla vrátit?

Největší krizi jsem měla, když mi zemřela babička. Ona mě říkala, že umře tehdy, když nebudu doma. To mně bylo velmi líto. Měla jsem pocit viny, že tam nemůžu být.

Nejhezčí zážitek?

Po pěti letech mě navštívila moje sestra a to bylo velmi krásné. Viděla jsem někoho ze své rodiny. Nejhezčí chvíle byly ty, když se nám narodily děti. Když mě obejmou, to vědomí, že mám rodinu.

Kdy jste se seznámili s komunitou v Astorii?

Byla jsem tehdy těhotná s Brendanem a zjistili jsme, že jsou české mše v Astorii. Můj manžel je z Moravy a tak jsme jednu neděli šli do slovenského kostela a druhou do českého. Potom, když se narodil Brendan, tak nás komunita v Astorii ještě více přijala mezi sebe. Cítíme se tam velmi dobře. Nebyl tam problém s parkováním a P. Jindřich mně třeba dovolil, abych mohla kojit ve zpovědnici, což pro někoho může být detail, ale já jsem to tehdy velmi oceňovala. Komunita mi vlastně nahradila mou rodinu. Vážíme si toho, že jsme jejími členy, patříme do jedné rodiny. Od té doby chodíme do Astorie pravidelně a rádi.

Co pro tebe znamená víra?

Vím, že víra v Boha mě celý život drží při životě. Vyrůstala jsem ve věřící rodině. Kdybych neměla víru, asi bych to v Americe nezvládla.

Jak často se modlíš?

Modlíme s dětmi ráno a večer, spíše to více vychází večer. S Milanem se snažíme modlit dohromady, není to však jednoduché, kvůli jeho pracovní době. Ráda si zajedu přes den do kostela, kde se mohu o samotě pomodlit. Kostely jsou tu otevřené po celý den. Je to velké plus pro lidi, kteří mají kostel otevřený po celý den. U nás doma otevřené kostely přes den nebyly.

Co jsi se naučila v Americe, co by ses nenaučila doma?

Na prvním místě jsem se osamostatnila. Přišla jsem sem skoro jako dítě a později, když jsem se vdala, jsem se musela postarat o své děti úplně sama, babičky a tety byly velmi daleko. Naučila jsem se vést domácnost. Další věcí, kterou bych ráda řekla je, že jsem si začala vážit přátelství. Tady v Americe má přátelství velkou cenu. Větší než u nás doma. Zvláště když člověk postrádá rodinu.

Přání do budoucna?

Aby byla rodina zdravá a byli jsme pohromadě. Aby děti vytrvaly ve víře a staly se dobrými křesťany. Aby nezapomněly, odkud pocházejí, a aby si dokázaly vážit věcí, které jim dáváme. Aby měly lehčí život než my.

Na závěr bych chtěla říct, že v Americe je mnoho možností, jak se uplatnit. Člověk tu může uplatnit svoje schopnosti, může vyzkoušet mnoho věcí. Do Ameriky jsem především přišla poznat její krásy. To se nám s manželem Milanem částečně podařilo. Projeli jsme zatím 38 států křížem krážem a chceme i na dále pokračovat v objevování krásy americké přírody. Ráda bych chtěla poděkovat všem lidem, hlavně z naší komunity, kteří nám pomáhají a nás podporují. Moc si vážím jejich pomoci a jsem jim velmi vděčná.

Milá Aničko, chtěl bych ti jménem celé komunity popřát všechno nejlepší k tvým narozeninám. Ať Bůh žehná celé Tvé rodině, i tam za vodou. Ať tě doprovází na všech tvých cestách. Moc děkuji za tvoji pomoc a ochotu, s jakou pomáháš v kostele v Astorii. Díky za rozhovor.

Fr. Antonín

Největší zázrak

Ukázka z knihy „Hovory s Petrem Kolářem“ Josef Beránek

Mnohokrát jsem tě slyšel opakovat, že největší zázrak je obrácení, člověk, který pozná svůj hřích. Proč?

Protože každý z nás je sám sobě špatným soudcem. K tomu, aby se člověk obrátil, je zapotřebí nějakého impulsu a to může být – zprostředkovaně – Boží zásah. Problém je ovšem jak rozpoznat, co je zásah Boží, a co si jen sami namlouváme. Když člověk něco dělá, je z nějakých důvodů přesvědčen, že to je dobrá věc,

jinak by to přece nedělal. Pokud ale v jistém okamžiku dojde k přesvědčení, že to, co považoval za dobré, dobré není, znamená to zpochybnění vlastního úsudku, a to je v lidském životě velice vážná věc. Je v tom cosi ze zkušenosti smrti a náš pud sebezáchovy se takovému kroku přirozeně brání. Velká část bývalých komunistů z tohoto důvodu dodnes nechce uznat vlastní omyl. Uznají, že „se“ to nepovedlo, že někdo někde selhal, že soudruzi chybovali. Ale říct, že se mylili v samé podstatě věci, to jim, jako ostatně mnoha jiným lidem, jde jen těžko přes rty.

Konverze k víře v evangelium, to je vždycky přestřižení červené nitě dosavadního stylu života, popření dosavadního směřování a s ním spjatých hodnot. Je to vlastně skutečné nové zrození, se všemi důsledky. Čas od času se sice objeví nějaký názor, jako třeba ten, že obrácení svatého Pavla byl v podstatě epileptický záchvat, to mě ale nijak neznepokojuje, to hlavní přece je, co z toho bylo dál, ne?

Pokud se i za těchto okolností někdo vydá všanc tomu, čemu uvěřil jakožto pravdivějšímu, a vystaví se vnitřnímu i vnějšímu napětí, je to zázrak.

Zemřeli

Praha: Ve věku 74 let zemřel 15.1.2004 v nemocnici sester boromejek v Praze na Malé Straně církevní historik prof. Jaroslav V. Polc.

Jaroslav Polc se narodil 14.9.1929 v Chicagu českým rodičům. Po přestěhování rodiny do Prahy zde absolvoval základní a střední školu; maturoval na Jiráskově gymnáziu v roce 1948. Poté studoval v letech 1948–1950 na St. Procopius College v Lisle, v americkém státě Illinois. Teologická studia absolvoval v Římě v letech 1950–1955 na Papežské lateránské univerzitě, kde získal licenciát teologie. Po vysvěcení na kněze 25.9.1955 v Green Bay v Wisconsinu (USA) působil několik let v duchovní správě v diecézi Green Bay.

29.4.1991 byl Jaroslav V. Polc jmenován docentem pro obor církevní historie Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy (KTF UK) v Praze a 14.10.1992 profesorem pro obor katolických církevních dějin a patrologie. Od roku 1994 byl rovněž členem odborné komise Českého historického ústavu v Římě. V čele KTF UK stál jako děkan v letech 1997–2002. Zemřel 15.1.2004 v pražské Nemocnici pod Petřínem.

Podle vůle Boží odešel na věčnost Prel. Prof. ThDr. Jaroslav Kadlec, probošt Kolegiální kapituly Všech svatých na Hradě Pražském, emeritní profesor Karlovy Univerzity, a čestný kanovník Katedrální kapituly v Českých Budějovicích.

Zemřel v charitním domově sv. Václava pro duchovní ve Staré Boleslavi v sobotu 3. ledna 2004, ve věku nedožitých 93 let.

Většinu svého kněžského života věnoval odborné přípravě kněžského dorostu na diecézním bohosloveckém ústavu v Českých Budějovicích a na teologických fakultách v Praze, Litoměřicích a posléze v Praze. Jako důchodce působil v duchovní správě v Horní Cerekvi a ve Veselé na Pelhřimovsku. Za komunistické krutovlády byl dlouhá léta vězněn. Byl to dobrý kněz, lidumil a mezinárodně uznávaný církevní historik a spisovatel.

Velké množství prelátů, kněží a lidu se rozloučilo se zemřelým v sobotu 10. ledna 2004 ve farním kostele v Horní Cerekvi. Po zádušní mši svaté a obřadech posledního rozloučení bylo tělo zesnulého převezeno na hřbitov v Dolní Cerekvi, kde bylo uloženo do rodinného hrobu k dočasnému odpočinku. Neteři zemřelého, slečně Haně Doležalové, vyslovujeme upřímnou soustrast.

Requiscat in pace, velký synu Českomoravské vysočiny a českého národa!

Dr. George J. Švejda

My, kteří jsme ho milovali a sdíleli jeho víru, v níž naše životy doprovázel, oznamujeme, že dne 6. ledna 2004, o Slavnosti Zjevení Páně, odevzdal do náruče svého Stvořitele dar jeho života Msgr. ThLic. Jiří Reinsberg, emeritní farář u Matky Boží před Týnem.

Minutové nesmysly (One Minute Nonsense)

Anthony de Mello, SJ (pokračování)

Jeden šálek kávy – jedna myšlenka

Když se někdo chlubil ekonomickými a kulturními úspěchy své země, na Mistra to sotva zapůsobilo. „Způsobily tyhle úspěchy sebenepatrnější změnu v srdcích tvých krajanů?“, ptal se.

A vypravoval o bělochovi, kterého zajali kanibalové. Předtím, než ho zaživa upekli, dovlekli jej k náčelníkovi. Umíte si představit bělochův úžas, když uslyšel pohlavára mluvit s dokonalým harvardským přízvukem.

„Léta na Harvardu vás ani trochu nezměnila?“ otázal se běloch.

„Jistěže ano. Civilizovala mě. Až budeš upečený, vhodně se obléknu a sním tě příborem.“

Mše svaté v únoru 2004

DATUM	ÚMYSL	DÁRCE
01-Feb-04	Za zemřelého manžela	Milada Hanák
02-Feb-04	Za Svatopluka Pítru	Irena Pítra
04-Feb-04	Za zesnulou Marii Kybalovu	Irena Pítra
05-Feb-04	Za Jendu Ryšku a rodiče	Jerrome Minister
06-Feb-04	Za Rudolfa a Aloisii Bartuněk	Radomil a Linda Bartuněk
07-Feb-04	Za celou zemřelou rodinu Ryškovu a Ministrovu	Jerrome Ministr
08-Feb-04	Za rodinu Večeřovu a Císařovu a nemocnou Evu Večeřovou	rodina Večeřova
09-Feb-04	Za zemřelého manžela Nick Svirovsky	Marie Svirovsky, Irenka Vasiliu (dcera)
11-Feb-04	Za rodiče Mimi a Jaru Kohouta	dcery Alena Zuzana a Daniela
12-Feb-04	Za Boží ochranu pro rodinu Vozákovu a Trtíkovu	Anna Vozáková
13-Feb-04	Za zemřelého Roberta Horáka	Nad'a Horáková
14-Feb-04	Za zemřelého manžela Volod'u Lehma	Dáša Lehmová
15-Feb-04	Za zemřelého manžela	Růžena Bunžová
16-Feb-04	Za zemřelou maminku Cecílii Noskovou	Marie Svirovsky (dcera), Irenka Vasiliu, vnučka
18-Feb-04	Nebát se žít v Boží blízkosti	Anna Vozáková
19-Feb-04	Za Oldřicha Benáčka	A. Benáčková, J. Marešová
20-Feb-04	Za rodinu Kocurkovu	Fr. Antonín
21-Feb-04	Za krajanskou rodinu	
22-Feb-04	Na poděkování Pánu Bohu	Anna Sikorjaková
23-Feb-04	Za Zdenka Rutara, první výročí úmrtí	Dagmar Žalmanová
25-Feb-04	Za zemřelého Josefa Mareše	A. Benáčková, J. Marešová
26-Feb-04	Za krajanskou rodinu	
27-Feb-04	Za Tadia Brzoja	manželka Zorka
28-Feb-04	Za krajanskou rodinu	
29-Feb-04	Za zemřelé rodiče Pavlicovy	Božena a Peter Smrčka

Děkujeme za příspěvek na tisk Zvonu:

V minulém období přispěli:

Rodina Sedláčková, Georgia & Alex Chamberlain, Alois Petržel, Jan & Joan Kmentova, Alexandr & Alexandra Dolinay, Josef Motelka, Frank & Dagmar Fiala, Zdenek & Zdenka Sadlik, Jiřina Kvapil, Frank

& Věra Rychucky, Jiří & Marta Hnízda.

Blahopřejeme k narozeninám:

V měsíci únoru:

George K. Kolasa 1. února, Libuše Králová 7. února, František Daněk 7. února, Libby Hurdes 7. února, Petr Štec 8. února, Marta Bláhová 10. února, Mathilde Halka 14. února, Františka Uhlířová 16. února, Vladimír Palička 17. února, P. Josef Kadlec S.J. 18. února, Anna Sikorjaková 22. února, P. Jindřich Kotvrda 26. února.

Manželé Jiří a Marie Soykovi oslaví 10. února 25. výročí své svatby. Jménem krajanské rodiny Vám přeji Boží požehnání a dobrý start do další pětadvacítky. Ať je tam u vás na chatě na Staten Islandu stále dobrá pohoda. Fr. Antonín